

\*  
\* \*

სატრფოვ, მახსოვს თვალნი შენნი  
მშვენიერი ცრემლით კრთოდენ,  
და ზაგენი მდუმარენი  
ხვაშიადსა მიმალვიდენ!

მაგრამ, სულო, იგი ცრემლი  
არ სტიროდა ამ სოფელსა;  
სახე შენი მოწყენილი  
არა ჰგავდა ხორციელსა!

აწ მივხვდი მე, უბედური,  
თვალთა შენთა მეტყველებას:  
თურმე ცრემლი უცნაური  
მოელოდა ჩემს ობლობას!

ახლაც. ოდეს ვნახავ სადმე  
ცრემლსა თვალთა მშვენიერთა,  
გულამოსკვნით ვიგონებ მე  
დღეთა ჩემთა ბედნიერთა!

1840 წ.